

На заліску

Володимир Свідзінський

На тихім заліску — там день пливе, як сон...
Бринять, дзигочуть мух повітряні загони,
І коників сюрчать невидні легіони,
І золотий літає махаон.

Вгорі — небес прозірчасті затони;
І сонце, там поставивши свій трон,
Огнем пронизує ставних дубів корони
І все захоплює в томливий свій полон.

І любо там південною порою,
З утоми млосної припавши самотою
До лона свіжого пахучої землі,

Розплинутись в якійсь гарячій млі
І, поринаючи в солодке забування,
Віддатись маренням самотнього кохання.